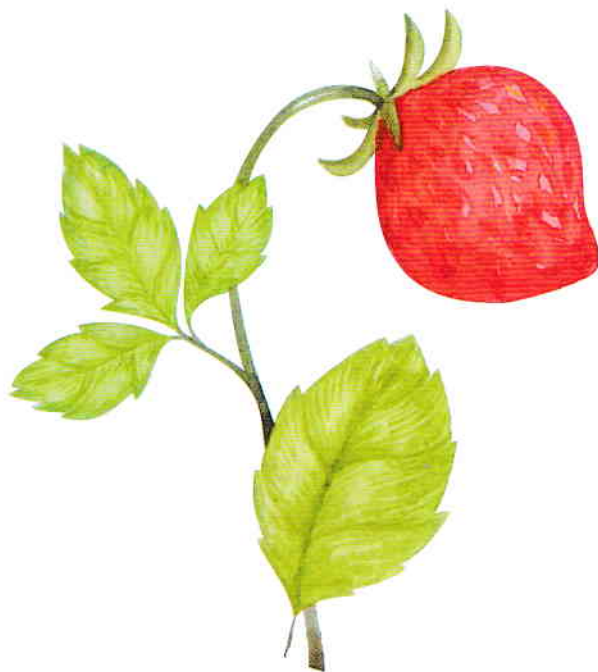

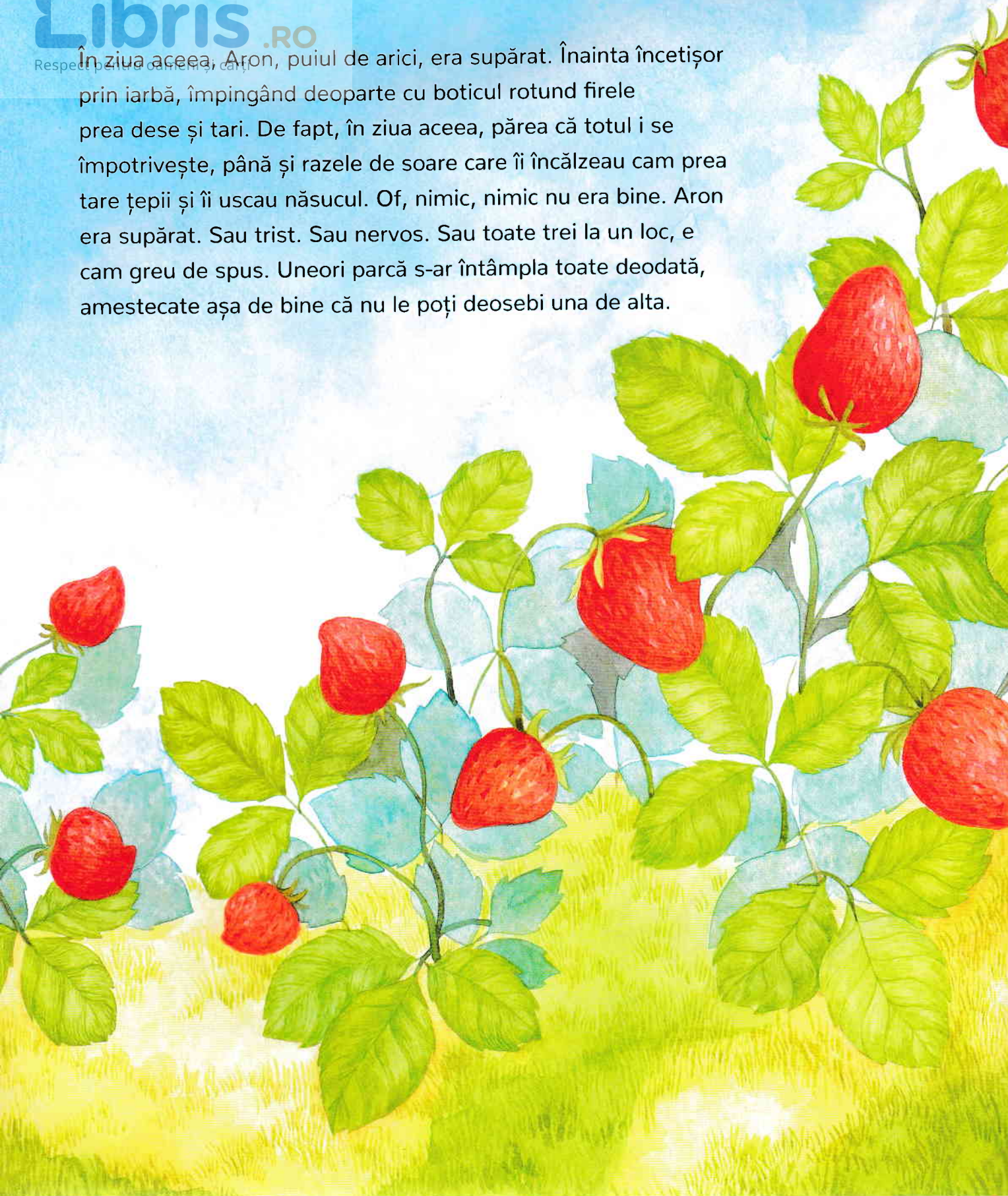
Gabriela Șulea

STIU CE 'SĂ FACI!

Ilustrații de Doina Axenti

În ziua aceea, Aron, puiul de arici, era supărat. Înainta încetișor prin iarbă, împingând deoparte cu boticul rotund firele prea dese și tari. De fapt, în ziua aceea, părea că totul i se împotrivește, până și razele de soare care îi încălzeau cam prea tare țepii și îi uscau năsucul. Of, nimic, nimic nu era bine. Aron era supărat. Sau trist. Sau nervos. Sau toate trei la un loc, e cam greu de spus. Uneori parcă s-ar întâmpla toate deodată, amestecate așa de bine că nu le poți deosebi una de alta.

Când ajunse în dreptul viziunii, se așază pe covorașul împletit din ramuri moi de alun. Aron se strânse ghem și închise ochii. De obicei, după câteva clipe sforăia ușurel ca un motorăș, însă nu și astăzi. Astăzi era așa de supărat încât părea că nici somnul nu îndrăznește să se apropie de el. Oftă adânc pufăind pe nările rotunde ca două mărgele. Da, ariciul Aron se simțea foarte trist. Nu putem ști ce anume i se întâmplase, însă nu-și dorea decât să rămână în căsuța lui și să doarmă. Sau să aștepte pur și simplu să se facă mâine. Poate că supărarea avea să îi treacă de una singură, se gândea Aron. Aerul era cald și moale ca o gogoasă tocmai scoasă din cuptor. Soarele strălucea pe cer și niciun nor nu îi strecura razele fierbinți.

